

ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙ-ΣΥΛΛΟΓΗ:

Προς την Προοπτική Απόκτησης Νέου Νοήματος

*ingenio maximus, arte rudis **

— Οβίδιος

* η φράση του Οβίδιου θα μπορούσε να αποδοθεί: *μέγιστη διάνοια, πρωτόγονη τεχνική*

Οι αινιγματικές γλυπτικές κατασκευές του Δημήτρη Αμελαδιώτη, συνταιριάσματα και επικολλήσεις ευτελών και συχνά ετερόκλιτων και παρα-καλλιτεχνικών υλικών, συναθροίζουν, στοιβάζουν, συσσωρεύουν, συγχωνεύουν, ενσωματώνουν, συμπυκνώνουν, μεταμορφώνουν, επίμονα και μεθοδικά την ύλη επιλογής.

Με αφετηρία την εικαστική γλώσσα της λογικής MERZ του Schwitters, αλλά και εκδοχές μεταγραφών της νεωτερικότητας μετά τον πόλεμο, οι ποιητικές του συσσωρεύσεις—επέκταση της τεχνικής του collage στις τρεις διαστάσεις—λειτουργούν σαν υβρίδια που παγιδεύουν ενέργεια, η οποία ενδυναμώνεται με επιπλέον νόημα, καθώς τονίζονται εμφατικά τα αντιθετικά εννοιακά δίδυμα, συγγένειας και ετερογένειας, σύνθεσης και αποσύνθεσης, δόμησης και αποδόμησης, δημιουργίας και καταστροφής.

Πρόκειται για ένα διάβημα, πολύ κοντινό στη junk sculpture, συνδυαστικό και ευρηματικό ταυτόχρονα, ως υπόμνηση αυθορμητισμού «γραφών», από έναν *rêveur plus réaliste et plus baroque*, ο οποίος συνθέτει παρόμοια με τα παραδείσια πουλιά που αυτοσχεδιάζοντας κάνουν τις ευφάνταστες φωλιές τους/παγίδες για την ερωτική σύντροφο. Ένα αποτέλεσμα μεικτών ρυθμών, που μοιάζει να δομείται χωρίς προαποφασισμένη τάξη και που αποπνέει αίσθηση κορεσμού.

Τα αναπτύγματα του εικαστικού του στοχασμού, ως επινοητικές ασκήσεις απελευθέρωσης, αλλά και εμμανών μετασχηματισμών, υπαινίσσονται το απροσδόκητο της δημιουργικής φύσης. Εξάλλου η συνδυαστική δύναμη του δημιουργού δηλώνει κατάφορα τις αποφασιστικές μετατροπές των υλικών, μετατοπίζοντας το βλέμμα μας από αυτή καθαυτή την υλικότητα στην απολύτως πνευματική ύλη και τη σχεδόν αναπόφευκτη αυθαιρεσία κάθε ορθολογικής σκέψης.

Θα μπορούσαμε να παρομοιάσουμε τα έργα του με επιχειρησιακά πειράματα/τεχνάσματα, που υιοθετούν εκείνες τις στρατηγικές, που αν και δίνουν έμφαση στην επιλογή των υλικών και τους συσχετισμούς τους, ο κεντρικός τους σκοπός φαίνεται να είναι η δημιουργία συνειρμών και η ενεργοποίηση της σκέψης. Προς την κατεύθυνση αυτή συντελούν και οι ιδιαίτερος χαρακτηριστικοί τίτλοι που επιλέγει ο καλλιτέχνης, είτε για μεμονωμένα έργα, είτε για σειρές έργων του:

“How many visual realities could be recorded in the brain of the creature?”

“How is the 4th preposition / suggestion for a new sculpture in this land?”

“Traditions Matters Lessons vs. the Abundance of Gestures”

“Small castles in the sand as well as in my studio”

“Balancing on a chair leg vs. the Untitled”

“I would like always to learn how to knit... but I cannot do that”

Οι επιλογές τίτλων του είναι φανερό πως λειτουργούν συμπληρωματικά ή παραπληρωματικά ως προς την εικαστική εκδοχή του έργου, αλλά μερικές φορές παρουσιάζουν απόλυτη αυτονομία, προκειμένου να προκύψει μία πληθυντικού τύπου δημιουργική προοπτική, η οποία ενισχύει τη γονιμοποίηση της σκέψης.

Συνοψίζοντας, θα έλεγα, πως ο Δημήτρης Αμελαδιώτης ασκεί μία ιδιοσυγκρασιακή καλλιτεχνική πρακτική, δομώντας τη σχολαστική του διαδικασία μεταξύ λογικής και ευαισθησίας, κάνοντας αισθητή τη χειρωνακτική διεργασία, αλλά και την προσωπική του ψυχική δαπάνη, όπως συμβαίνει στην πρωία της σκέψης και την αφύπνιση των αισθημάτων.

Σε κάθε περίπτωση οι ειρωνικές και μελαγχολικές του ανα-κατα-σκευές λειτουργούν ως *totems de banalités*, *mini* όπερες, ακόμη και ως «μνημεία» της μικρής ιστορίας.

Θάλεια Στεφανίδου

Θεσσαλονίκη, 2017